

Jeg har utrolig svært ved at se, hvor forskellen er i de to situationer. Justitsministeren nævnte, at forskellen består i, at hvis den ene af kvinderne i et registreret parforhold mellem to kvinder pludselig blev gravid, var man hundrede procent sikker på, at det ikke var den anden kvinde, der var faren, mens man, hvis det var et heteroseksuelt par, måtte formode, at manden var faren. Jeg synes altså, det er en absurd argumentation. Hvis man skulle føre den helt til ende, betyder det jo, at hos heteroseksuelle par, hvor kvinden bliver gravid og manden er steril, skal man ikke længere anerkende manden som far. Det er et noget fortænkt eksempel, men det findes jo i virkeligheden, og jeg synes sagtens, man kan drage parallellen, hvis man lader sig drive ud i den argumentation.

Jeg synes, at det vigtige og det perspektiv, vi skal have, er barnets perspektiv, barnets tarv. Sandheden er jo den – selv også med den indrømmelse, regeringen kommer med – at der stadig vil være situationer, hvor der er to kvinder, der lever sammen og skal have et barn, og hvor den ene mor f.eks. ikke kan få de 14 dages barsel, dvs. mindre forældretid til barnet. Set i barneperspektivet, set fra barnets udgangspunkt er det altså dårligere, end hvis man gennemførte det forslag, vi her har lavet.

Det sidste element i forslaget handler om homoseksuelle pars mulighed for adoption. Det har der ikke været så megen debat om. Vi har tidligere argumenteret for, at vi mener, homoseksuelle kan være lige så kærlige forældre som alle andre, og det viser erfaringer fra Sverige og Norge sådan set også, men jeg har ikke tænkt mig at gå yderligere ind i den diskussion nu, for det har ikke været den væsentlige diskussion her i dag.

Til sidst vil jeg bare endnu en gang appellere til, at vi i udvalgsarbejdet kan gå ind og drøfte nogle af de her spørgsmål nærmere, også hvis der er nogle tvivlsspørgsmål, som måske kunne være med til at rykke om ikke hele partier, så måske enkelte medlemmer – også i Venstres og Konservatives folketingsgrupper. Det ville jo være rigtig rart.

Kan det ellers lade sig gøre teknisk, er vi sådan set også parate til at dele forslaget op i forskellige dele, hvis det kan gøre det mere spiseligt for nogle af Folketingets medlemmer.

Så synes jeg, som også den socialdemokratiske ordfører var inde på, at man skal være opmærksom på, at der allerede er andre EU-lande,

der har taget det her skridt. Der er tre EU-lande – det er Spanien, det er Belgien, og det er Holland – hvor man har gjort det her, og jeg tror faktisk ikke, konsekvenserne har været så forfærdelige, som man forestiller sig. Til gengæld har man løst en masse praktiske problemer, og det synes vi må være på sin plads.

Danmark var det første land, der tilbage i 1989 indførte registreret partnerskab; vi var foregangsland. Jeg tror, at vi på vanlig dansk maner har lullet os ind i en forestilling om, at vi er bedre end andre, mens resten af verden har udviklet sig i mellemtiden.

Kl. 17:57

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Der er par korte bemærkninger. Først fra fru Marlene Harpsøe.

Kl. 17:57

Marlene Harpsøe (DF):

Nu, hvor ordføreren, hr. Simon Emil Ammitzbøll fra Det Radikale Venstre, går så meget op i ligestilling, mener ordføreren så ikke også, at det bør være muligt for homoseksuelle at blive gift inden for andre religioner, f.eks. inden for den muslimske religion? For hvis der ud fra ordføreren synspunkt skal være tale om ægte ligestilling, så må det vel også gælde alle religioner.

Kl. 17:58

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 17:58

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Der er tale om fuld ligestilling i den forstand, at det, vi foreslår her, er at give en mulighed for at foretage vielser, ægteskaber mellem homoseksuelle. Inden for folkekirken vil det få den konsekvens, at en præst kan vælge, om han eller hun vil vie homoseksuelle. Det er op til den enkelte præst. Præsten har mulighed for at sige nej.

Inden for de anerkendte og godkendte trossamfund, altså de øvrige trossamfund, vil det være sådan, at det er op til trossamfundet, om det vil bestemme det. Det Radikale Venstre har intet som helst ønske om at bestemme, hvordan man skal gøre ting, hverken i folkekirken eller i andre trossamfund. Det, vi siger, er, at Folketinget ikke skal bestemme, at man ikke må. Det vil vi sådan set lade være op til trossamfundene og lade være op til præsterne.

Kl. 17:58

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Marlene Harpsøe.